

Al límit de la supervivència

Una part important de les llibreries catalanes independents es troben al límit de la supervivència, amb problemes greus de tresoreria. La crisi els ha tocats de ple.

“Pocques llibreries podran aguantar si la baixada de les vendes es manté un any o dos més.” Ho pronostica un dels llibreters més veterans de Barcelona, Josep Cots, de la llibreria Documenta. I tots els altres llibreters consultats per EL TEMPS pensen igual.

El sector ha viscut tres anys llargs de davallada seguits. El descens és fort. En general se situa, acumulat, entre el 30% i el 35%, amb baixades anuals del 10% al 15%.

Algunes llibreries es troben amb l'aigua al coll, al límit de la supervivència, com la Robafaves, de Mataró.

Algunes altres ja han llençat la tovallo-la, com l'Àncora y Delfín de la Diagonal i, sobretot, moltes llibreries de barri.

Per a poder afrontar la crisi, alguns establiments han hagut d'aplicar una economia de guerra, amb reduccions fortes de personal. Segons informacions confidencials recollides de fons editorials, a tots els Països Catalans hi ha actualment una trentena de llibreries importants –i, en general, històriques– tan endutades que ja no poden demanar les novetats a crèdit i han de pagar-les al moment, si les volen rebre.

El sector editorial, però, viu encara sobre una ona expansiva i ofega el llibreter

amb més títols que mai, de manera que les novetats retornades senceres, és a dir, sense que el llibreter hagi pogut vendre'n ni un exemplar, assoleixen unes proporcions molt altes.

Libres que no es venen. La dada sembla exagerada, però l'han confirmada els llibreters de diverses ciutats: del 70% de llibres que arriben a hores d'ara a una llibreria no se'n ven cap.

Ja era un sector en crisi, abans de la crisi. Molts establiments havien de recórrer a crèdits i pòlisses bancaris, tot esperant de fer calaix per Sant Jordi i per Nadal, atès que la venda, fora d'aquestes diades, els resultava molt precària.

Però si un Sant Jordi fa figa, com va escaure's l'any passat, apareixen els problemes greus i s'engrandeix l'endeutament, sense possibilitat de recuperar-se, amb la precària situació actual.

Però ara també ha baixat considerablement la facturació de Nadal. Ja no es compren tants llibres cars de regal. Una de les dues potes sobre les quals caminaven moltes llibreries no suporta el pes feixuc del cos.

Per al llibreter Josep Cots, abans de la crisi econòmica, les llibreries, sobretot les que s'adrecen al públic universitari, ja havien rebut els efectes negatius del que considera un canvi del paradigma de lectura entre la gent jove. “Amb l'aparició d'internet, els estudiants universitaris no compren llibres. Poden estudiar i documentar-se a través d'internet i si en algun cas només poden trobar la informació en un llibre, intenten trobar-lo en una biblioteca.”

El llibre electrònic comença –encara ara, de manera poc significativa– a fer la competència al llibre imprès. No va per aquí el problema, de moment.

I la llibreria era un sector en crisi abans de la crisi perquè, com ens diu Lluís Monreal, director literari de Laie –una de les xarxes de llibreries que de moment resisteix més bé la crisi– pateix problemes crònics, alguns dels quals no han fet sinó agreujar-se, com és el de la inflada producció de títols. Moltes editorials publiquen més llibres que mai, i, a més, les editorials han crescut com bolets.

“Per tot això, cada vegada és més difícil de treballar bé el llibre, que desapareix molt de pressa dels taulells de novetats, i creix la desorientació entre els lectors, és a dir, la desinformació”, ens diu Monreal.

Els llibres que cada any tenen la vocació de ser distribuïts per les llibreries de l'estat espanyol arriben a 50.000. En català, s'acosten a 10.000.

L'altre problema que afecta tradicionalment la competitivitat de les llibreries és el de la distribució, massa atomitzada. “I moltes vegades, és poc professional: hi ha distribuïdores que no estan ni informatitzades i moltes no et poden garantir quan t'arribarà el llibre que els has demanat”, diu el llibreter de Laie.

A Alemanya, recorda, hi ha només quatre o cinc grans distribuïdores i els llibres arriben de l'un dia per l'altre, com les medicines a les farmàcies.

“Aquest seria l'ideal; ens calen distribuïdores grans”, diu Joan Fàbregas, de la Llar del Llibre, de Sabadell.

“Per sort, les distribuïdores petites i incompetents acaben desapareixent”, ens diu Josep Cots, de Documenta. Però sempre en van sortint de noves.

Crisi de lectors. Malgrat tots els problemes que poden afectar el llibre

La llibreria Robafaves de Mataró travessa una situació crítica. Si no troba un inversor, haurà de tancar.

i la comercialització, la crisi actual –coincideixen a indicar Josep Cots i Lluís Monreal, i els altres llibreters consultats– és crisi de consum general, no crisi del llibre. És crisi de lectors.

I de lectors de tota mena. Bo i començant pels millors, pels que justifiquen l'existència de llibreries d'alta cultura com ara Documenta, Laie i la Central. De professionals liberals com ara arquitectes, per exemple, que eren molt bons clients, un gremi en decadència econòmica; i de funcionaris docents, que són objecte de retallades de sou.

El resultat és que, per una banda, les llibreries han perdut lectors. I, per una altra, els fidels han reduït considerablement les compres. O bé no compren tan sovint, o bé s'ho pensen més d'una vegada abans de triar un llibre que passi de vint euros. O bé opten per l'edició de butxaca.

“El nombre de clients ha baixat i baixen les vendes que fem. Als nostres clients els costa de gastar-se 30 euros o 40, i abans no passava”, diu Josep Cots. “I el qui en compra un de quaranta –afegeix– triga molt més a comprar el següent.”

“No es compra tan alegrement”, diu Lluís Monreal. Aquest inici d'estiu n'han tingut la prova. A Laie, com totes les llibreries de públic universitari, era típic que el mes de juliol els clients sortissin carregats de llibres, i llibres grui-

xuts, per a garantir un estiu de bones lectures. “Ara amb dos ja fan”, diu.

En el cas de la Documenta, situada a Ciutat Vella, entre la plaça del Pi i el Pla de l'Ós, es podria pensar que el descens que pateixen des del 2009 –del 10% al 15% per any– és específic de la seva llibreria, atès que els barcelonins han deixat de baixar a la Rambla, monopolitzada pels turistes, i no passen més enllà de l'Ateneu Barcelonès.

La veritat és que hi ha un fet que va tenir efectes comercials el darrer Sant Jordi. Per primera vegada, el públic que visitava les parades de la Rambla de Catalunya i del passeig de Gràcia va superar, clarament, el que baixava a la Rambla, que tradicionalment era el més nombrós.

Però la xifra del 30%-35% acumulat de descens a Documenta és similar a la que ens han donat molts llibreters, tant de Barcelona com de fora.

El cas de la Bertrand. Un cas espectacular demostra que un bon emplaçament, en aquesta època de crisi, no és garantia d'èxit, ni tan sols quan es tracta d'un local espaiós i modern, i, a més, és dirigit per professionals amb anys d'experiència.

El 3 de març del 2009 s'inaugurava a la Rambla de Catalunya la llibreria Bertrand, i els amos van donar a la cerimònia tot el relleu possible –ben espanyol, val a dir-ho. La cinta va ser tallada al mateix

moment per quatre persones: l'alcalde Jordi Hereu; el ministre de Cultura César Antonio Molina; l'escriptor Juan Marsé i el director general de les llibreries Bertrand a Espanya, Sven Huber.

Aquell capvespre del 3 de març del 2009, la llibreria es va omplir de gom a gom. Quan les autoritats i els convidats van abandonar el magnífic local, van deixar un buit que no es va tornar a omplir mai més.

S'hauria pogut escriure una crònica titulada "La soledat del comprador de la Bertrand". Cap dels clients de les llibreries del voltant –La Central, la Casa del Llibre, El Corte Inglés, Jaimes, Laie, Abacus i FNAC– no va entrar-hi. La marca Bertrand va fracassar.

El fracàs de Bertrand a Barcelona va fer avortar l'intent de la cadena de consolidar la seva presència a l'estat espanyol. L'any passat, la cadena d'establiments Casa del Llibre, que pertany al Grup Planeta, va adquirir les llibreries Bertrand, del Direct Group Bertelsmann, instal·lades a l'estat espanyol: vuit establiments, inclòs el de Barcelona.

JORDI PLAY

La llibreria Laie del carrer de Pau Claris de Barcelona ha fet front a la crisi gràcies al llibre de fons.

Ara, la nova Casa del Llibre de la Rambla de Catalunya, instal·lada a l'antiga Bertrand, ha començat a rebre clients –segurament, una part dels que tenia al passeig de Gràcia–, però encara no s'hi veu pas cap gentada, ni cues a la caixa.

Sembla com si només hi hagués lectors per a unes poques llibreries, les que han sabut adoptar les condicions que demanava el seu públic potencial i que, a més, han vist que calia donar al local un caliu especial, aconseguit amb la incor-

JORDI PLAY

Esteve Guardiola, gerent de la llibreria Robafaves de Mataró, ofegada pels deutes i en perill de desaparició.

Robafaves, una crisi de vendes i una mala gestió

La llibreria Robafaves de Mataró, ofegada pels deutes, podria tancar portes si no la salva un inversor, el mes entrant.

L'emblemàtica llibreria Robafaves de Mataró, fundada el 1975 per la Unió de Cooperadors de Mataró i que el 1978

va prendre la forma de societat cooperativa, naufraga. A principi del mes de juliol va llançar, en forma de SOS,

una petició d'ajuda econòmica popular i caritativa. Amb el local hipotecat, i un deute gros, ja no podien demanar més crèdits als bancs. Els calia recollir 250.000 euros abans del 25 de juliol. Missió impossible.

No van arribar a aquest objectiu, ni de bon tros, i s'han volgut agafar unes setmanes "per a acabar d'explorar algunes de les vies que s'han obert durant la campanya que garanteixin, amb rigor, el futur de Robafaves", ens diu el gerent, Esteve Guardiola.

No hi confiaven gaire. "Sabíem –diu Esteve Guardiola– que el mecenatge no donaria bon resultat, sobretot en la situació actual. Però gràcies a la campanya s'han obert vies que plantegen alternatives. Ara, no són a curt termini, i la capacitat de resistència se'ns comença a esgotar."

La solució definitiva seria que un inversor adquirís el local a l'entitat financera que n'és propietària i que cobrés un lloguer a la cooperativa. "Si es pogués anar a lloguer, amb un propietari que hagués assumit els deutes,

JORDI PLAY

El bars, com aquest de Laie, han contribuït a reforçar l'afluència de moltes llibreries.

poració d'una cafeteria, per exemple. Per tot això, l'editor Josep Cots, d'Edicions de 1984, pot dir: "Les editorials literàries en tenim sort, pel que fa a Barcelona, de Laie, la Central, Abacus i la Casa del Llibre."

Adéu al primer impuls. Amb la crisi, ha desaparegut, considera el llibreter Josep Cots, la compra del llibre per vici, de primer impuls. "El món del llibre havia viscut durant vint anys de la venda del primer impuls, del caprici. I quan els

diners no sobren, aquesta venda desapareix", diu el gerent de la Documenta.

Això explica la crisi, més acusada, de les petites llibreries de barri, que vivien de la venda de caprici. I explica també un segon fenomen, que els llibres que no fan forat s'hagin deixat de vendre del tot, mentre que els fenòmens de moda tallen el bacallà i no deixen respirar els altres.

"Han augmentat –diu Lluís Monreal– els llibres que no compra ningú. El terme mitjà s'ha perdut. S'ha notat fins i tot el Sant Jordi darrer. Alguns altres anys els llibres es venien més esglaonats, entre els primers i els darrers. Ara hi ha molta distància entre els que es venen i els altres, un buit molt gros al mig."

Ho constata també el llibreter Joan Fàbregas, de la Llar del Llibre de Sabadell. És una pena, diu, que es posin de moda pocs tan pocs llibres. Els anys anteriors, el Larsson, i ara *L'avi de 100 anys que es va escapar per la finestra*, de Jonas Jonasson, i la trilogia *Cinquanta ombres d'en Grey* d'E. L. James.

La botiga mare de la cadena de la Llar del Llibre de Sabadell ha tingut la sort

Robafaves seria solvent, tindria beneficis. Algun inversor s'ha mirat el local. El problema és l'endeutament, que és molt alt."

I la solució provisional és que la cooperativa obtingués un préstec que li permetés de reduir considerablement el deute que tenen amb les entitats financeres i els proveïdors.

Com reconeixien públicament en el SOS, el descens de vendes no és l'únic culpable de la situació: "La crisi –diu Esteve Guardiola– ens ha tocat de ple en el pitjor moment, quan hem d'encarar les obligacions derivades de l'endeutament que vam assumir amb l'objectiu d'ampliar, diversificar i millorar la nostra oferta. Segurament no sempre hem sabut actuar amb l'incert necessari per a sobreviure en el món dels negocis."

La primera culpable del drama, ens diu Esteve Guardiola, és la política d'inversions, fetes en èpoques de vaques grasses. Entre el 2000 i el 2005, la cooperativa va fer unes primeres inversions molt quantioses, destinades

a adquirir i reformar uns nous locals. L'ampliació, però, no va fer créixer gens la facturació.

La cooperativa va fer una segona inversió forta quan va entrar a formar part de la llibreria Catalonia de Barcelona, el 2002. I una tercera, que va resultar desastrosa, va ser la de l'obertura a Mataró mateix, l'any 2005, d'una altra llibreria, en associació amb Abacus, sota una marca nova, Cultura i Comerç. Era una prova pilot, una manera que Abacus va empescar-se per a col·laborar amb les llibreries, gremi amb el qual estan enfrontats històricament i que, si hagués tingut èxit, s'hauria aplicat a Vic i a Granollers, en una primera etapa.

"L'experiència de Mataró va ser un autèntic fiasco, un despropòsit, per culpa de l'emplaçament del local", ens diu Esteve Guardiola. No hi anava ningú i la pèrdua de diners va ser constant, fins que ara fa uns tres anys van haver de deixar la societat que havien format amb Abacus. "Van ser quatre anys de pèrdues. Una bogeria", diu Guardiola.

Poc després, Abacus es traslladà a una altra zona de la ciutat, més comercial.

I el 2008 ve la crisi, en un moment "que no teníem capacitat a la nostra tresoreria per a fer front al deute", ens diu el gerent. La radiografia del cas Robafaves revela que es van fer unes inversions molt fortes i que el pagament dels interessos del deute, a partir de la crisi, esdevingueren superiors als guanys.

La caiguda de vendes, a partir de la crisi, ha estat de les més notables del sector, similar a les llibreries que més han patit l'empobriment de la població. Del 2008 fins ara, entre un 30% i un 35%. Per culpa del deute, les editorials ja no els fien i no els envien les novetats si no es paguen al moment. I per a reduir despeses, ha calgut despatxar dependents.

Si Robafaves desapareix, desapareixerà un centre cultural actiu a Mataró durant més de 35 anys, que ha fet una tasca molt valuosa de promoció de la lectura en general i, més específicament, de la lectura en català.

d'afrontar la crisi en el moment que s'ha traslladat a un local millor, més ampli, tan cèntric com l'antic i amb una sala d'actes apta per a acollir-hi presentacions i xerrades, cosa que no podien fer en l'atapeït local d'abans. El 2011 havien notat un petit descens, a l'antiga llibreria, però no pas enguany.

“També hem tingut la sort –diu– que no hem entrat en el joc de la venda a biblioteques. Els qui ho han fet tenen moltes dificultats a cobrar.”

Però sí que ha notat la crisi la Llar del Llibre de Baricentro. Joan Fàbregas ho atribueix al tipus de públic que hi va, format bàsicament per gent obrera assalariada o autònoma de Barberà del Vallès, Ciutat Badia, Parets i Mollet, que o bé es troba desocupada i ha perdut un dels sous que entrava a casa, o bé ha tingut reduccions d'ingressos. És a dir, el client que comprava per caprici, al primer impuls, com diu el gerent de la Documenta.

L'assaig, tocat. Pel que fa als gèneres, la crisi ha afectat més una mena de

llibres que una altra. “L'assaig està bastant tocat”, diu Lluís Monreal. “Sobretot –afegeix– la filosofia. I la secció d'història aguanta més perquè es publiquen molts llibres divulgatius, adreçats al gran públic.”

La direcció de Laie, en vista del descens de vendes –que aquí ha estat molt menor que en algunes altres llibreries– i del canvi de costums del comprador, ha hagut de retocar la seva política. Sense deixar de ser una llibreria de fons, ara no hi dediquen tant d'espai i opten per demanar el llibre al distribuïdor, atès que el llibre de fons és molt car de mantenir.

I, com ha fet tothom, ha reduït la quantitat d'exemplars de cada títol nou. L'editor ja ho sap i per això n'ha rebaixat les tirades. Com que té accés informàtic immediat als títols que es venen, pot fer un nou tiratge si veu que el llibre s'exhaureix sense esperar a rebre la demanda del llibreter.

“La resposta de l'editor a la crisi –ens diu Josep Cots, gerent de Documenta– ha estat d'ajustar els tiratges bo i mantenint el ritme de novetats.”

Cots –també editor– pensa que, juntament amb l'assaig, el llibre que ha quedat més tocat per la crisi és el llibre literari de fons. I també el llibre català en general, en comparació amb el castellà.

“El 2011 –diu– el llibre en català ha reulat i, en canvi, el castellà ha registrat un augment, de manera que si en una llibreria els taulells i prestatges eren dominats pel llibre castellà, ara encara més. El mercat es mou d'acord amb l'oferta i, com que hi ha més llibres en castellà, el mercat discrimina el llibre en català. Això ens passa perquè no hem pogut crear un mercat català sòlid. I no sembla que hi hagi consciència del problema. Si n'hi hagués, no deixaríem que els joves sortissin de les escoles sense conèixer la literatura catalana.”

El drama de La Tralla. Si Laie fa front a la crisi amb retocs que impliquin un estalvi de les despeses, quan el descens és del 30% o superior, del 2008 ençà, i l'establiment té un deter-

El lector francès salva una llibreria

És una llibreria que ha trobat el seu públic i s'ha salvat de la crisi: la Jaimes de Barcelona, dedicada al llibre francès

El lector francès ha salvat la llibreria Jaimes del passeig de Gràcia de Barcelona. Just en el moment que esclatava la crisi econòmica, l'establiment, que ja disposava d'un espai important dedicat al llibre francès, va decidir d'ampliar-lo, amb la intenció de convertir-se en la llibreria francesa de Barcelona, i amb tots els honors. “Vam jugar una carta que no sabíem quin resultat ens donaria i ens ha sortit bé”, diu la gerent, Montse Porta.

Jaimes havia obert feia molts anys una secció en llengua francesa, però era dominada pel llibre literari de fons i en edicions de butxaca, que és el que demanaven el catalans francòfils. Aquest català constituïa una espècie que es trobava en procés d'extinció o, si més no, molt estancada.

Però el 2009 van pensar en uns altres públics, els de la colònia francesa i els estudiants de francès. A més del turista. Per a poder abastar-los tots, van ampliar l'espai del llibre francès, bo i acollint-hi tota mena de novetats, no solament les estrictament literàries, i reforçant la

minat volum, no hi ha més remei que adoptar solucions dràstiques. Això és el que ha hagut de fer La Tralla, de Vic.

En primer lloc, reduint personal a la meitat: de vuit treballadors fixos a quatre. Després, tancant les seccions més improductives, com ara la botiga de papereria del local del costat. El van deixar el mes de maig. També, intentant traspassar la sucursal de Ripoll, però fins ara no han trobat ningú que s'hi interessí. I, pel que fa a la millora de l'oferta, no han pogut fer res més sinó ampliar l'horari comercial.

Com en moltes llibreries, el client de La Tralla ha disminuït i el fidel gasta molt menys. "Per Nadal, per exemple, es venien llibres de cuina de 25 euros i aquest Nadal, de 3", ens diu Guillem Bellafont, gerent de l'empresa. "I cada Sant Jordi hem venut menys. El 2011 va caure el 10% i enguany, el 20%."

L'empresa ha entrat en una economia de guerra, retallant i fins i tot suprimint serveis. Han eliminat o reduït les quotes a servidors i mútues fins al

mínim obligatori, del servei de neteja al servei informàtic de Cegal, el gremi de llibreters de Madrid, que els notificava les novetats electrònicament. Ara han d'introduir-les ells mateixos a l'ordinador, manualment.

També han reduït la quota del Gremi de Llibreters de Catalunya. La mare, Imma Bellafont, l'havia presidit fins fa molt poc. "De calefacció, no en tenim, perquè hem deixat d'ocupar el local de papereria, i no sé si en posarem", diu el llibreter.

De moment, encara mantenen el crèdit amb els proveïdors, però a costa de ser finançats pels bancs, i per això poden oferir un bon servei als clients. "Sort dels bancs. El negoci és dels bancs. Paguem de 1.000 euros a 2.000 d'interessos mensuals. Quan els bancs diguin prou, haurem de tancar", diu Guillem Bellafont. El local és de lloguer, i això agreuja el problema: 2.000 euros mensuals.

El sacrifici ha començat pel gerent mateix. "Des del mes d'octubre –diu– he deixat de cobrar el meu sou. Visc

d'un racó que tinc al banc, d'un pla de pensions reconvertit".

Fins quan podran aguantar? "Si la crisi dura cinc anys més, no subsistirem. Per als mesos vinents i per a l'any vinent, sóc pessimista, crec que la situació empitjorarà encara més."

El futur del sector, ara com ara, és molt negre, perquè, a més, ens fa veure Lluís Monreal, parlem d'una crisi generacional.

"La major part de les llibreries –diu el llibreter de Laie– més importants i conegudes, de Barcelona i de fora, van ser creades els anys 70 per un seguit de gent que en aquests moments arriba al final de la seva vida laboral i no es veu que tinguin successió, continuïtat ni relleu."

És a dir, si un llibreter independent es jubila, no hi ha una nova generació de joves disposats a ser llibreters, com va aparèixer els anys 70. Sobretot si s'assabenten del cas de La Tralla, on, excepcionalment, sí que s'ha produït un relleu generacional.

Lluís Bonada

secció de llibre de text i d'aprenentatge de la llengua.

Abans, a Jaimes només s'hi trobava el llibre francès d'alta cultura, el dels autors clàssics, i ara pots comprar-hi des del llibre d'actualitat política al d'autoajuda. I, pel que fa a la narrativa, tots els *best-sellers*. També hi ha crescut l'espai del llibre de butxaca, inclòs el de les col·leccions policiaques.

L'operació arrenca el novembre del 2009, en el moment que es produeix un relleu generacional en la direcció de l'establiment i Montse Porta, que havia treballat en el sector editorial francès –en concret en el camp de la distribució– es fa càrrec de la gestió de la llibreria.

Tancades les llibreries franceses de la ciutat, i sense que la francesa FNAC hagi pensat mai a ser una llibreria francesa, Jaimes ha tingut la sort de ser l'única a cobrir aquest mercat. Un mercat que, després de la davallada causada per la imposició de l'anglès a l'escola en detriment del francès, s'ha recuperat força, aquests darrers anys.

Primer, pel considerable augment de la colònia francesa, a Catalunya, registrat els darrers anys. Després, perquè també ha pujat la demanda de l'aprenentatge de la llengua de Molière.

"Hi ha un interès creixent per a saber-la", diu Montse Porta. "Els cursos de tots els nivells que imparteix l'Institut Francès –diu– són plens." La gerent de Jaimes ho atribueix a la crisi. "Molta gent pensa en les possibilitats de feina que tindrà si sap francès", afegeix.

Ha calgut accedir a les novetats amb rapidesa, i satisfer les comandes en pocs dies. "Hem aconseguit per a nosaltres i les altres llibreries de Barcelona que toquen el llibre francès –diu Montse Porta– que totes les distribuïdores franceses utilitzin un sol transportista, que fa el repartiment dos cops la setmana."

Pel que fa al llibre català i castellà, Jaimes n'ha notat la davallada del consum, com totes les llibreries. "Hem hagut d'afinar més a l'hora d'ajustar les compres; preferim comprar menys i reposar més sovint", diu Montse Porta. Atès que no poden exhibir totes les novetats,

per manca d'espai –reduït encara més arran de l'ampliació del llibre francès–, pensa que la tria que fan és, ja per si, una manera d'orientar el lector, actua de recomanació.

"Hem observat –diu Montse Porta– que la gent espera de nosaltres un assessorament, ara més que abans. Potser perquè hi ha una desorientació generalitzada, a causa de l'excés de títols nous. I com que tothom, poc o molt, pateix la crisi, el client ja no compra a la babalà, s'ho pensa molt abans de decidir quin llibre tria."

Montse Porta pensa que la crisi del consum ha afectat la novetat i no tant el llibre de fons. Per tant, han començat a dedicar-hi més atenció.

Ara Jaimes té, però, un futur nou a encarar. L'any 2014 se'ls acaba el lloguer de renda antiga que paguen i prefereixen pagar el lloguer alt que els demanarien, en un altre local nou, però més espaiós i de més bon lluc. Ja el tenen albirat. Serà tan cèntric com el d'ara i disposarà d'un espai per a fer presentacions i xerrades, i d'una cafeteria, en la línia de Laie i la Central.